

Sygn. akt VIII C 3439/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.R. Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Miasta Ł. – Zarządu Lokali Miejskich w Ł.

przeciwko K. Z.

o zapłatę 747,46 zł

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda Miasta Ł. – Zarządu Lokali Miejskich w Ł. na rzecz pozwanego K. Z. kwotę 197 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 3439/15

UZASADNIENIE

W dniu 7 września 2015 roku powód Gmina Ł. - Administracja Zasobów Komunalnych w Ł. (obecnie Miasto Ł. – Zarząd Lokali Miejskich w Ł.) wytoczył przeciwko pozwanemu K. Z. powództwo o zapłatę kwoty 747,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, iż pozwany był najemcą lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...), który to lokal następnie wykupił w dniu 6 maja 2013 roku. Zgodnie z umową najmu pozwany był obowiązany do uiszczania czynszu oraz opłat eksploatacyjnych do dnia 10-go każdego miesiąca, z której to powinności nie wywiązał się. Zaległość pozwanego za okres od dnia 1 stycznia 2013 roku do 6 maja 2013 roku wyniosła 637,91 zł tytułem należności głównej. Ponadto pozwanego obciąża zaległość odsetkowa w kwocie 109,85 zł za okres od dnia 11 stycznia 2013 roku do dnia 30 czerwca 2015 roku. **(pozew 2-5)**

W piśmie procesowym z dnia 9 października 2015 roku powód doprecyzował żądanie wskazując, że kwota należności określona została na podstawie późniejszych korekt zaległości, co było związane z rozliczeniem mediów po upływie ich okresów rozliczeniowych. **(pismo procesowe powoda k. 25)**

W dniu 13 października 2015 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 6200/15). **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 27)**

Pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżył nakaz zapłaty sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu podniósł, że regularnie opłacał należności czynszowe, otrzymał również od powoda zaświadczenie o niezaleganiu z czynszem. **(sprzeciw k. 30-33)**

W piśmie procesowym z dnia 11 stycznia 2016 roku pełnomocnik powoda wskazał, że dochodzona należność dotyczy rozliczenia za media za lata 2012 -2013, które nastąpiło już po wykupie przez pozwanego przedmiotowego lokalu. I tak: niedopłata za 2013 rok za centralne ogrzewanie i nieczystości stałe wynosi 32,55 zł, z tytułu rozliczenia wody za okres od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku – 194,60 zł, z tytułu rozliczenia kosztów podgrzania wody za okres od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku – 136 zł, z tytułu rozliczenia wody za okres od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku – 20,93 zł oraz z tytułu rozliczenia kosztów podgrzania wody za okres od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku – 121,60 zł. **(pismo procesowe powoda k. 45)**

W toku dalszego postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie. **(protokół rozprawy k. 66-66v., k. 78-78v., k. 91-93)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na mocy umowy z dnia 27 listopada 2009 roku pozwany K. Z. był najemcą lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w Ł.. Pozwany nosił się z zamiarem wykupienia lokalu, o którym mowa wyżej, na własność, stąd uzyskał od powoda zaświadczenie o niezaleganiu z opłatami. Zaświadczenia takie K. Z. otrzymał w dniu 25 lutego 2013 roku i w dniu 18 kwietnia 2013 roku. W ich treści powód wskazał, że nie występują zaległości z tytułu należności czynszowych wobec Miasta Ł. w okresie jednego roku przed dniem złożenia wniosku o wykup lokalu. **(dowód z przesłuchania pozwanego 00:08:05-00:19:00 protokołu elektronicznego z dnia 23.02.2017 roku, umowa najmu k. 14-17, zaświadczenie k. 36, k. 37, okoliczności bezsporne)**

W dniu 6 maja 2013 roku pozwany nabył jako odrębną własność przedmiotowy lokal mieszkalny wraz z udziałem wynoszącym (...) w częściach wspólnych budynku, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali. Cena sprzedaży została ustalona na kwotę 154.900 zł, od której to kwoty zastosowano bonifikatę w wysokości 90%. Wskutek nabycia własności przedmiotowego lokalu przez K. Z., wygasła umowa najmu zawarta z powodem.

Przed zawarciem umowy pozwany udał się do powoda i uregulował wszelkie istniejące zaległości. Otrzymał wówczas informację, że stosowne zaświadczenie o niezaleganiu w opłatach zostanie przesłane do Urzędu Miasta Ł..

W stanie finansowym konta za 2013 roku powód wykazał, że na koniec kwietnia 2013 roku pozwany posiadał nadpłatę w należnościach czynszowych w wysokości 327,44 zł.

Na przełomie kwietnia i maja 2013 roku nieruchomość przy ul. (...) wyszła spod zarządu powoda pod zarząd innego podmiotu. **(dowód z przesłuchania pozwanego 00:08:05-00:19:00 protokołu elektronicznego z dnia 23.02.2017 roku, stan finansowy konta k. 11-13, umowa k. 18-21, okoliczności bezsporne)**

W wydruku z dnia 30 maja 2013 roku, dotyczącym rozliczenia rzeczywistego zużycia wody za okres od dnia 1 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku powód wskazał, że pozwanego obciąża niedopłata w kwocie 20,93 zł. Tego samego dnia powód wygenerował również wydruk z tytułu rozliczenia kosztów podgrzania wody za ten sam okres, w którym wskazał, że pozwanego obciąża niedopłata w kwocie 121,60 zł. Jednocześnie w stanie finansowym konta za 2013 rok powód wykazał istnienie niedopłaty z tytułu należności czynszowej za maj 2013 roku w kwocie 147,94, a więc należności wymagalnej od dnia 10 maja 2013 roku. Po dokonaniu całości rozliczeń za okres do dnia 31 grudnia 2012 roku, niedopłata pozwanego (bez uwzględnienia należności czynszowej za maj 2013 roku) została przez powoda oznaczona na kwotę 126,82 zł (pozycja lipiec w stanie finansowym kota za 2013 rok).

Pismem z dnia 24 października 2013 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 274,76 zł z tytułu zaległości głównej oraz kwoty 14,59 zł z tytułu odsetek.

W wydruku z dnia 22 kwietnia 2014 roku, dotyczącym rozliczenia rzeczywistego zużycia wody za okres od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku powód wskazał, że pozwanego obciąża niedopłata w kwocie 194,60 zł. Tego samego dnia powód wygenerował również wydruk z tytułu rozliczenia kosztów podgrzania wody za ten sam okres, w którym wskazał, że pozwanego obciąża niedopłata w kwocie 136 zł.

W piśmie z dnia 8 października 2014 roku powód wskazał, że po dokonaniu rozliczeń centralnego ogrzewania oraz nieczystości stałych za 2013 rok, u pozwanego powstała niedopłata z tytułu centralnego ogrzewania w wysokości 36,47 zł oraz nadpłata z tytułu nieczystości stałych w wysokości 3,92 zł. Łącznie niedopłata wyniosła zatem 32,55 zł.

Pismem z dnia 16 grudnia 2014 roku powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia w kwocie 716,24 zł. W piśmie z dnia 16 marca 2015 roku zadłużenie pozwanego zostało oznaczone na kwotę 730,71 zł. **(dowód: pismo k. 46, wydruk k. 50, k. 51, wezwanie do zapłaty wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 52-54, k. 55, k. 56-58, okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny bądź na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony. Podstawę ustaleń faktycznych stanowił również dowód z przesłuchania pozwanego.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

ce

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Jeżeli inaczej nie postanowiono, a umowa została zawarta na czas nieoznaczony, czynsz winien być płatny z góry do 10-ego dnia miesiąca (art. 669 § 2 k.c.).

Bezspornym jest w niniejszej sprawie, że na mocy umowy najmu z dnia 27 listopada 2009 roku powód wydał pozwanemu lokal mieszkalny nr (...) położony w Ł. przy ul. (...) do używania, tym samym po stronie najemcy – K. Z. powstał obowiązek uiszczania czynszu w oznaczonej wysokości i terminie. Poza sporem pozostawało ponadto, że z dniem zakupu przedmiotowego lokalu przez pozwanego zawarta z powodem umowa najmu uległa automatycznemu rozwiązaniu.

Osią sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy w okresie, za który powód dochodził zapłaty, oznaczonym w pozwie jako od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 6 maja 2013 roku, po stronie pozwanego istniało jakiegokolwiek zadłużenie. W ocenie Sądu w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy na tak postawione pytanie udzielić należy odpowiedzi przeczącej.

Rozważania w powyższym zakresie rozpocząć należy od przedstawienia sposobu wyliczenia przez powoda dochodzonej pozewem kwoty. Za punkt wyjścia należy przyjąć przedłożoną kartotekę finansową za okres od dnia 1 kwietnia 2014 roku do dnia 31 lipca 2015 roku, w której jako zaległość końcowa widnieje kwota 747,76 zł, a więc oznaczona w pozwie. Przedstawione wyliczenie rozpoczyna się jednak od salda ujemnego, związanego z zadłużeniem lokalu pozwanego, na które składają się dwie kwoty: 274,76 zł z tytułu należności głównej oraz 20,47 zł z tytułu odsetek. Celem ustalenia, co składa się na kwotę 274,76 zł, koniecznym jest sięgnięcie do stanu finansowego konta dotyczącego 2013 roku (k. 11-13), z którego wynika, że kwota ta zawiera w sobie: zadłużenie z tytułu czynszu powstałe w maju 2013 roku w wysokości 147,94 zł oraz z tytułu lipcowego rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania, wywozu nieczystości stałych i faktur (...), za okres od dnia 1 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku, w łącznej wysokości 126,82 zł. Poza kwotę 274,46 zł powód dochodził za oznaczony w pozwie okres również kwoty 32,55 zł z tytułu rozliczenia centralnego ogrzewania oraz nieczystości stałych za 2013 rok oraz łącznej kwoty 330,60 zł z tytułu rozliczenia faktur (...) za okres, jak wskazał w piśmie procesowym z dnia 11 stycznia 2016 roku, od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31

grudnia 2013 roku. Reasumując kwota dochodzona pozwem obejmuje należność główną w kwocie 637,91 zł (147,94 zł + 126,82 zł + 32,55 zł + 330,60 zł) oraz odsetki naliczone od w/w kwoty w łącznej wysokości 109,85 zł.

W myśl treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. To zatem powód winien w przedmiotowej sprawie wykazać, że pozwanego obciąża za oznaczony w pozwie okres od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 6 maja 2013 roku wyżej opisane zadłużenie, której to powinności powód jednak nie sprostał.

Jak wynika z depozycji pozwanego oraz złożonej przez niego dokumentacji, w 2013 roku kilkakrotnie kierował on do powoda wnioski o wydanie zaświadczenia o niezaleganiu z opłatami, które było niezbędne do zawarcia umowy sprzedaży (wykupu) lokalu. Za każdym razem powód wydawał zaświadczenie, w którym stwierdzał, że nie występują zaległości z tytułu należności czynszowych wobec Miasta Ł. w okresie jednego roku przed dniem złożenia wniosku o wykup lokalu. W świetle zasad doświadczenia życiowego za zasadny uznać należy przy tym wniosek, iż wykup lokalu od miasta możliwy jest wyłącznie wówczas, gdy lokal ten nie jest zadłużony. Powyższe implikuje konstatację, iż na dzień zawarcia umowy sprzedaży, tj. na dzień 6 maja 2013 roku, pozwanego nie obciążały żadne zaległości czynszowe, który to wniosek znajduje dodatkowe potwierdzenie w stanie finansowym lokalu pozwanego. Jego analiza prowadzi bowiem do wniosku, że na koniec kwietnia 2013 roku pozwany z tytułu opłat czynszowych posiadał nadpłatę w wysokości 327,44 zł. Wprawdzie w omawianym wykazie w miesiącu maj 2013 roku widnieje już niedopłata w kwocie 147,94 zł, to jednak przypomnieć należy, że powód dochodzi w przedmiotowej sprawie należności za okres od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 6 maja 2013 roku, a zatem nie obejmujący w/w niedopłaty (należność za maj była wymagalna dopiero od 10-go dnia tego miesiąca). Żądanie zapłaty kwoty 147,94 zł i odsetek od tej kwoty uznać należy zatem za niezasadne.

Na uwzględnienie nie zasługiwało również żądanie zapłaty kwoty 126,82 zł z tytułu rozliczenia faktur wystawionych przez Zakład (...). Faktury te dotyczyły bowiem rozliczenia rzeczywistego zużycia wody oraz kosztów jej podgrzania za okres od dnia 1 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku, o czym przesądzają sporządzone przez powoda w dniu 30 maja 2013 roku wydruki. O czym była zaś mowa, powód w niniejszej sprawie dochodzi zapłaty za okres późniejszy, a więc niemieszczący się w w/w rozliczeniu. Już zatem z powyższej przyczyny powództwo w zakresie zapłaty kwoty 126,82 zł i odsetek od tej kwoty Sąd uznał za niezasadne.

Analogicznie Sąd ocenił żądanie zapłaty kwoty 32,55 zł z tytułu rozliczenia centralnego ogrzewania oraz nieczystości stałych za 2013 rok. Rozważania w tym zakresie rozpocząć należy od wskazania, że powód w ogóle nie wykazał (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), w jaki sposób rozliczenie to zostało dokonane, a więc w jaki konkretnie sposób stwierdzona przez niego niedopłata została ustalona. W szczególności do akt sprawy nie został załączony wykaz jednostkowych opłat składających się na miesięczną należność czynszową obciążającą pozwanego. W konsekwencji Sąd nie był w stanie ustalić, w jakiej wysokości pozwany odprowadzał comiesięczne zaliczki na poczet kosztów centralnego ogrzewania i nieczystości stałych. Nie wiadomo również co stanowiło podstawę ustaleń, że koszt centralnego ogrzewania przypadający na lokal pozwanego wyniósł w 2013 roku 640,89 zł, w tym, czy koszty te były wyliczone

ryczałtowo (jeśli tak, to jaka była stawka ryczałtu, czy przypadła na dany lokal, jego pomieszczenie, czy też może metr kwadratowy powierzchni), czy też może w oparciu o wskazania np. podzielników ciepła. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje również odpowiedzi na pytanie, jak wyliczone przez powoda koszty zużycia kształtowały się na przestrzeni okresu od dnia 1 stycznia do dnia 6 maja 2013 roku. Powód poprzestał wyłącznie na przedłożeniu pisma z dnia 8 października 2014 roku, w którym porównał wysokość poniesionych kosztów z wysokością uiszczonych przez pozwanego zaliczek, i na tej podstawie wyliczył stosowne nadpłaty i niedopłaty. Jednakże tego rodzaju dokument nie może stanowić dowodu na istnienie zobowiązania pozwanego (tak co do zasady jak i co do wysokości), w szczególności wobec stanowiska pozwanego, kwestionującego zasadność żądania powoda. Jest to tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że jego autor złożył oświadczenie zawarte w jego treści. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tego dokumentu bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi, wobec stanowiska strony przeciwnej, jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

W ocenie Sądu strona powodowa nie udowodniła również, iż pozwany winien jej zapłacić kwotę 330,60 zł z tytułu, jak wskazała w piśmie procesowym z dnia 11 stycznia 2016 roku, rozliczenia rzeczywistego zużycia wody oraz kosztów jej podgrzania za okres od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku. Rozważania w tym zakresie rozpocząć należy od wskazania, iż strona powodowa pomimo wezwania z dnia 4 października 2016 roku nie załączyła czytelnych wydruków dotyczących przedmiotowego zużycia. Nieczytelny jest zwłaszcza wydruk z k. 85 dotyczący rzeczywistego zużycia wody, w szczególności w części dotyczącej oznaczenia okresu rozliczeniowego ujętego w tabeli. Sąd może się jedynie domyślać, że zawierał się on w przedziale od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku (środkowa część daty obejmująca miesiąc, zdecydowanie bardziej przypomina liczbę „12”, aniżeli „05”), a więc znacznie wykraczał poza zakres objęty pozwem, co wobec braku innych dokumentów uniemożliwia ustalenie, w jaki sposób zużycie to przedstawiało się w okresie od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 6 maja 2013 roku. W tożsamy sposób ocenić należy rozliczenie z k. 86, przy czym uwadze Sądu nie uszło, że rozliczenie to jest wewnętrznie sprzeczne, w jego główce wskazano bowiem, iż dotyczy kosztów podgrzania wody w okresie od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku, zaś w części tabelarycznej, iż dotyczy okresu od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 maja 2013 roku. Powód nie wyjaśnił przy tym, czym spowodowany jest ów dysonans pomiędzy oboma okresami. Nawet jednak gdyby hipotetycznie założyć, że zgodne z prawdą jest oznaczenie ujęte w tabeli i tak brak byłoby podstaw do przyjęcia, że wykazuje ono rzeczywiste koszty podgrzania wody w lokalu pozwanego w okresie objętym pozwem, skoro koniec okresu przypadał na dzień 31 maja, nie zaś na dzień 6 maja 2013 roku. Wskazać ponadto należy, że pozwany podczas składania wyjaśnień w sposób kategoryczny zakwestionował prawidłowość przeprowadzonych przez powoda wyliczeń, akcentując, że rozliczał się co miesiąc w oparciu o wskazania wodomierzy, których stan regularnie podawał powodowi. Tym samym, w ocenie pozwanego, uiszczana przez niego co miesiąc na rzecz powoda kwota odpowiadała w zakresie wpłacanych zaliczek na wodę rzeczywistym kosztom jej zużycia. W kontekście stanowiska pozwanego powinnością powoda było zatem po pierwsze wykazanie, iż pozwany zużył określoną ilość wody, po drugie, że koszt tego zużycia wyrażał się kwotą przewyższającą wartość wpłacanych przez najemcę zaliczek. W ocenie Sądu powinności tej powód jednak nie sprostał, przedłożone wydruki nie dowodzą bowiem w żaden sposób faktycznego zużycia wody przez pozwanego. Za niesporne uznać należy, że podstawę rozliczeń pozwanego stanowiły wskazania układu pomiarowo-rozliczeniowego zamontowanego w jego mieszkaniu. Taki sposób rozliczania usługobiorców przez Zakład (...) Spółkę z o.o. w Ł., gdy nieruchomość jest wyposażona w wodomierz, jest przy tym wiedzą powszechnie znaną, a więc nie wymagającą żadnego dowodu (art. 228 § 1 k.p.c.). Jedynie na marginesie podnieść należy, że ustalanie ilości wody dostarczanej do nieruchomości w oparciu o wskazania wodomierza jest wymogiem ustawowym, wynikającym z art. 27 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (t.j.: Dz.U. 2015, poz. 139). W kontekście powyższego należy przyjąć, że podstawą rozliczenia pozwanego winny być wskazania układu pomiarowo-rozliczeniowego, czyli w omawianym przypadku odczyt wodomierza. Samo rozliczenie z ogólnym podaniem ilości zużycia wody i wysokości stawki za 1 m³ wody nie stanowi dowodu na wysokość zużycia wody. W przeciwnym razie powód mógłby wystawiać dokumenty księgowe na dowolne kwoty i w oparciu o nie dochodzić

ich zapłaty w drodze powództwa cywilnego. Podobnie, w przypadku zaistnienia omyłki pisarskiej w treści rozliczenia, powód mógłby skutecznie dochodzić zapłaty omyłkowo wpisanej kwoty. Tak jednak nie jest, albowiem dokument księgowy (rozliczenie, faktura itp.), tak jak każdy dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Dlatego też dokumenty te, o ile nie zostały podpisane przez dłużnika, należy uznawać za dokumenty obejmujące wyłącznie oświadczenie wierzyciela. Z całą stanowczością podkreślić należy, że złożone przez powoda wydruki niczego nie wyjaśniają i nie udowadniają. Są to wyłącznie wydruki komputerowe, które przy tym mają stanowić główny i w zasadzie wyłączny dowód na poparcie zasadności twierdzeń powoda dotyczących wysokości roszczenia. Powtórzenia wymaga w tym miejscu, że z przedłożonych przez powoda dokumentów nie wynika, co składało się na miesięczną opłatę czynszową obciążającą pozwanego, w szczególności jaka była wysokość poszczególnych zaliczek na media. W dokumentach tych brak jest również odczytów wodomierzy zainstalowanych w mieszkaniu pozwanego. Nie wiadomo także jak kształtowało się zużycie ujęte w wydruku z k. 85 i k. 86 w okresie objętym żądaniem pozwu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo w całości.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c.

Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że żądanie powoda zostało oddalone w całości. Powód winien zatem zwrócić pozwanemu koszty niezbędne poniesione w celu dochodzenia jego słusznych praw (art. 98 § 3 k.p.c.).

Koszty poniesione przez stronę pozwaną wyniosły 197 zł i obejmowały koszty zastępstwa adwokata w kwocie 180 zł – § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2012 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. 2013, poz. 461) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od powoda Miasta Ł. Zarządu Lokali Miejskich w Ł. na rzecz pozwanego kwotę 197 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.